

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.6. S. Æmilianus. S. Donatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

spicionem Priscillianæ Hæresis a se amo-
veant. Sæculum VI.
A. C. 563.

Ecclesiæ Bona in tres partes dividan-
tur, quarum una Episcopo, altera Cleri-
cis, tertia sartis tectis adhibeatur. Quæ
pro mortuis aut alterius Devotionis
causa offeruntur, inter omnes Clericos
semel bisve per annum dividantur, &
nemo sibi soli oblata per septimanam u-
surpet. Sepultura Ecclesiastica priven-
tur, qui sibi ipsis manus violentas intule-
runt, aut suorum flagitiorum pœnas mor-
te dederunt. Pro his, nec pro Catechu-
menis sine Baptismo mortuis, non ore-
tur. (*)

Nemo in Ecclesiis Sanctorum sepe-
liatur, sed tantum extra muros earum,
cum Civitates Privilegio adhucdum gau-
deant, ne quisquam intra muros terræ
mandetur. c. 7.
c. 21.
c. 16.
c. 17.
c. 18.

§. VI.

S. Æmilianus. S. Donatus.

Sub idem tempus in Hispania degebat
celeberrimus Anachoreta Æmilianus
cognomento Cucullatus, quod ipsi haud
dubie a forma vestimenti inhæserit. Is
humili loco natus cum aliquamdiu oves
eduxisset ad pascua, cujusdam Eremi-
colæ, Act. SS.
Ben. tom. I.
p. 205.

(*) Ita quidem hoc Concilium. At S. Am-
brosium pro Valentiniano Imp. Catechumeno non
solum orasse, sed etiam sacrificasse legimus.

Sæculum VI.
A. C. 563.

colæ, cui nomen Felix, Disciplinæ se subdidit. Tum rediit Vergegium exiguam Aragoniæ urbem, illo tempore Diœcesis Tarasonensis seu Turisonensis, quæ hodie Calagurensis dicitur. Inde remotiora vicini montis, qui Distercium appellabatur, petens ibidem annis quadraginta vitam Monasticam duxit. Didymus Episcopus Tarasonensis ex Eremo evocatum Presbyterum ordinavit, eique Ecclesiæ Vergegiensis curam commisit. Verum cum amplissimæ, quas elargiebatur, eleemosynæ quibusdam Clericis ansam præbuisent eum accusandi, quod Bona Ecclesiæ dilapidaret, Episcopus, quem invidia urebat, calumniatoribus aures indulsit, & Virum Sanctum in Eremum suam remisit. In ea S. Æmilianus plurimos adhuc annos transegit, multa edens miracula, & suis sermonibus Pietatis sensum omnibus, qui eum invisebant, inspirans. Annum attigit centesimum, atque 574. e vita cessisse creditur. Sæculo sequente S. Braulio Episcopus Cæsar-Augustanus, sicut ab illis, qui testes vivum viderant, audiverat, ipsius vitam scripsit. Ecclesia S. Æmiliani Memoriam 12. Nov. colit. Reliquiæ ejus in Monasterio ab ipsius Nomine S. Milan de la Cogolla dicto, & tribus Milliariis ab urbe Nagarensi posito, asservantur.

Martyr.
Rom. 12.
Nov.

In alia Parte Hispaniæ, qua mare Me-
diterraneum spectat, agebat S. Donatus,
qui Sæculo sequente primus Regulæ Mo-
nasticæ Institutum in Hispaniam inve-
xisse dicebatur. Olim Discipulus cujus-
dam Anachoretæ in Africa, ipse deinde
magnam Monachorum Congregationem
rexit. Sed cum videret, illam Regionem
Barbarorum irruptionibus esse obnoxiam,
sive Vandali Ariani hi fuerint, sive Mau-
ri Gentiles, timens, ne Monachorum
suorum grex dispergeretur, cum septua-
ginta ferme Monachis naves conscendit
& trajecit in Hispaniam, magnam libro-
rum vim secum deferens. Cujusdam
Fœminæ, cui Nomen Mincea vel Min-
chea, illustris & virtute insignis faculta-
tibus adjutus fundavit Monasterium Ser-
vitiense haud procul Xativa in Regno
Valentiæ. Donatus regnante Imperato-
re Justino Juniore miraculis clarus Suc-
cessorem habuit Eutropium, qui jam an-
no secundo Mauritiï omnium ore cele-
brabatur, post hæc Episcopus Valentiæ
ordinatus. Duæ extabant ipsius Epi-
stolæ, una ad Licinianum Episcopum
Carthaginensem, † in qua eundem in-
terrogabat, cur infantibus baptizatis
Unctio Chrismatis conferretur. Altera
ad Petrum Episcopum Iturbicensem cir-
ca Disciplinam Monasticam. Hæc ulti-
ma ad nostra usque tempora pervenit.

In

Sæculum VI.
A. C. 563.*Illd. de vir.*
*Illust. c. 3.**Joan. Bict.*
chr. an. 5.
Just. & 2.
Maur. Isid.
Illust. c. 32.
Cod. Reg. to.
3. p. 132.
† Cartha-
gena.

Sæculum VI.
A. C. 563. In illa se arguentibus, quod nimiam severitatem adhiberet, respondet, se illas solummodo consuetudines, quas in suo Monasterio stabilitas invenisset, conservare, & exiguum Monachorum ferventium numerum meliorem esse, quam magnum tepidorum.

§. VII.

Epistolæ S. Niceti Trevirensis.

Greg. vit.
PP. 6. 17. n. 3. Sigebertus Rex in Gallia, quamprimum Regni habenas capessivisset, revocavit S. Nicetum Episcopum Trevirensis, a Parente suo Clotario, quod ipsum sæpius ob injuste commissa excommunicasset, in exilium missum. At Sigebertus Regni possessionem adire noluit nisi favente sibi tam Magno Antistite; ita enim Regis verba in Epistola ad Episcopum data sonant. Haud multo post tempore S. Nicetus Epistolam dedit ad Clodosindam Regum Francorum Sororem & Alboini Regis Longobardorum Conjugem, cum ipsa ad Reges Fratres Legatos misisset. Hortatur Reginam, ut ad convertendum Regem Maritum Hæresi Arianæ addictum operam daret. In ea Epistola multa loca ex Scriptura, & alia argumenta ex ratione petita, contra hanc Hæresin adducit, & obtestatur Reginam, ut sæpius hanc Epistolam perlegat, & sensum Regi explicet. Ad ultimum argu-
mento

to. 5. Conc.
p. 833.